

τῶν γονέων του ἐν τῷ κήπῳ των, καὶ ἔπαιζε μὲ ἐλαστικὴν σφαῖραν, ἣν ἐκράτει δεδεμένην διὰ κλωστής.

— Μαμά, ἂν τ' ἀφήσω τὸ μπαλόνι μου ποῦ θὰ πάγῃ;

— Ψηλά.

— Ποῦ ψηλά;

— Εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὸ παιδίον ἀπεμακρύνθη σκεπτικόν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπέστρεψε κατευχαριστημένον, ἀλλὰ ἄνευ τῆς ἐλαστικῆς σφαίρας.

— Τί τὸ ἔκαμες τὸ μπαλόνι σου; τὸ ἤρωτησεν ἡ μήτηρ του.

— Ἐφήκα νὰ πάγῃ ἔς τὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ παίξῃ μ' αὐτὸ ἡ Ἑλένη μας...

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἀνὴρ μόνον εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἐννοήσῃ τὸν ἔρωτα ὃν γυνὴ τις αἰσθάνεται πρὸς αὐτόν· ἡ γυνὴ οὐδέποτε.

Συχνότατα, ὅπως προφυλάξωμεν καὶ διατηρήσωμεν τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα, ἀνεγείρομεν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ μεγάλα οἰκοδομήματα· ἀλλὰ πρὶν ἢ τὰ ἀποτελειώσωμεν, τὸ ρεῦμα στεριεύει καὶ ξηραίνεται.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἐν Ἑλλάδι. — Ἐκ τινος ἐν τῇ «Κλειῷ» δημοσιευθείσης ἀξιολόγου διατριβῆς τοῦ κ. Σάθα περὶ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν Ἑλλάδι ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα·

Ἐκεῖ ὅπου νῦν ἀνθοῦσιν ἡ Σύρος καὶ ὁ Πειραιεὺς ἡγείροντο πρὸ τοῦ 1821 δύο ἄθλια καλῦσαι Τοῦρκων τελωναιοφυλάκων ἐν μέσῳ ἑλῶν βρουλοσκεπῶν τὴν θέσιν τῶν Πατρῶν, τῆς Ἀταλάντης, τῆς Λαμίας καὶ ἄλλων πόλεων κατεῖχον ἐλεεινὰ τουρκοχώρια. Ὁ Πύργος ἦν ἀληθὲς πύργος, ἦτοι σκοπιὰ τοῦ φύλακος τοῦ παρακειμένου ἰχθυοτροφείου. Αἱ πεδιάδες τῆς Ἠλείας καὶ τῆς Γαστοῦνης ἀνῆκον εἰς τὸν παλαιὸν τιμαριωτικὸν οἶκον τῶν Τοῦρκων Κοτομαναίων, οἵτινες ἔζων δανειζόμενοι ἀπὸ τῶν Ζακυνθίων πρὸς 60 καὶ 70 τὰ ἑκατὸν, πληρωτέα ἐν ἐκάστῃ ἐσοδίᾳ σταφίδος.

Ὅλῃς τῆς Ἑλλάδος τὰ εἰσοδήματα μόλις ἐξήρκουν εἰς διατροφὴν τῶν ἡραιωμένων αὐτῆς κατοίκων, ὧν ὁ εὐτυχέστερος ἔζη πενιχρότερον τοῦ δυστυχέστερου χωρικοῦ τοῦ σημερινοῦ βασιλείου. Ἡ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐπιχράτῃσις τῶν νηστευσίμων ἡμερῶν δὲν ὠφέλιτο εἰς μόνην θρησκευτικὴν πρόληψιν, ἀλλ' ἦν ἀποτέλεσμα κα-

θαρᾶς ἀνάγκης· ἅπαντες γινώσκουσι τὴν δημοτικὴν παροιμίαν «νηστεύει ὁ δούλος τοῦ θεοῦ, διότι δὲν ἔχει τί νὰ φάγῃ». Τὸ ἐκλεκτότερον ἔδесμα τῶν τότε ἀνθρώπων ἦν ὁ παστός βακκαλός· τὸ βούτυρον ἐθεωρεῖτο ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἱατρικὸν φάρμακον, τὸ δ' ἔλαιον ἦν τὸ συνηθέστατον ἄρτυμα παντὸς φαγητοῦ. Ἡ κατὰ χροσὶς τῶν παστῶν καὶ τοῦ ἐλαίου ἦν μόνη ἀφορμὴ τῶν βδελυρῶν ἐκείνων νόσων, αἵτινες ἄλλοτε κατέτρυχον τὸν ἐλληνικὸν λαόν, καὶ τῶν ὁποίων ἀπηλλάγη οὗτος διὰ τῆς σημερινῆς ὑγιεινέστερας αὐτοῦ διαίτης.

Ὁ καφὲς ἐθεωρεῖτο ἀντικείμενον ὑφίστης πολυτελείας, ἐπομένως τοσοῦτον περιττὸς, ὥστε ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐκθέσει τοῦ γαλλικοῦ ἐμπορίου πρὸ τοῦ 1831 σημειοῦται καὶ ἡ Ἑλλὰς λαμβάνουσα ἐκ τῶν λιμένων τῆς Γαλλίας 394 κιλόγραμμα καφὲ κατ' ἔτος. Καὶ ὅμως ἡ αὐτὴ Ἑλλὰς ἐν τῇ στατιστικῇ τοῦ αὐτοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου σημειοῦται ἐν ἔτει 1878 ἐξάγουσα ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας 787,569 κιλόγραμμα τοῦ αὐτοῦ προϊόντος. Τὰ εὐρωπαϊκὰ μεταξωτὰ, μάλλινα καὶ βαμβάκερὰ ὑφάσματα μόνον οἱ Τοῦρκοι ἡγόραζον ἐν τῇ αὐτῇ στατιστικῇ σημειοῦται καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐξάγουσα ἐκ Γαλλίας μέχρι τοῦ 1831 ἀσπρόρουχα βάρους 929 κιλογράμμων, ἐνδύματα μάλλινα 1256 κιλογράμμων καὶ βαμβάκερὰ 1363 κιλογράμμων. Ἡ ἀξία ὅλων τῶν ἄλλων εἰσερχομένων εἰς Ἑλλάδα ἀντικειμένων τῆς γαλλικῆς πολυτελείας ἀναβαίνει εἰς φράγκα 2050 κατ' ἔτος.

Ὁ θέλων ἵνα κρίνῃ περὶ τῆς μετὰ τὸ 1831 προσόδου ἃς ρίψῃ ἀπλοῦν βλέμμα εἰς τὰ στοργγύλα ἐκεῖνα ἑκατομμύρια τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Μανσὺλα σημειούμενα ἐν τῇ κινήσει τοῦ ἐλληνικοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ τῶν εὐγλώττων τούτων ῥητόρων θέλει πεισθῇ ὅτι μόνη ἡ ἡμετέρα χώρα ἐξάγει ἐκ Γαλλίας ἐμπορεύματα, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον πρὸ τοῦ 1831 ὀλόκληρος ἡ Εὐρωπαϊκὴ καὶ Ἀσιατικὴ Τουρκία συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐν Ἀφρικῇ μουσουλμανικῶν κρατῶν συνεισέφερον εἰς τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον.

Ἀλλ' ὁ εὐγλωττότερος ῥήτωρ τῆς ὕλικς εὐημερίας καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐξημερώσεως τοῦ ἡμετέρου ἔθνους εἶνε ἡ διὰδοσις καὶ ἀνάπτυξις τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Μέχρι τοῦ 1821 ὁ ἱατρός ἦν χρῆμα τοσοῦτον σπάνιον ὥστε καὶ διὰ χιλίων λύχνων τοῦ Διογένοους μάτην θ' ἀνέζητεῖτο ἐν ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι τὸ φιλόανθρωπον καὶ ἐκπολιτιστικὸν ὄν, ὅπερ ὁ Ἱπποκράτης δικαίως ἀπεκάλεσε «φιλόσοφον ἰσόθεον». Ἐν ταῖς στυγεροῖς ἐκείναις χρόναις εὐτυχῆς ἡ πόλις ἡ φιλοξενούσα καὶ ἕνα τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἱατρικῆς περιγραφομένων ἀλητῶν «τῶν τέχνην ἐχόντων αἰσχροποιεῖν τὰς τέχνας». Ὁ ἐπιστημονικὸς θησαυρὸς τῶν πρωτευουσῶν τῶν πασ-

σαλικίων, ὡς τῆς Τριπόλεως, τῆς Χαλκίδος, τῆς Λαρίσσης, συνίστατο εἰς φλεβοτόμον τινὰ ἡλμπάνην, λαβόντα τὸ δίπλωμα ἐν τῷ ἵπποστασίῳ τοῦ πασᾶ, καὶ εἰς τινὰ ἰατρίσσαν μετερχομένην ἐν μὲν τῷ φωτὶ τὴν μαΐαν, ἐν δὲ τῷ σκότει τὴν μάγισσαν. Ἐκ τῶν νοσοῦντων οἱ μὲν πένητες ἀφίεντο εἰς τὴν τύχην, οἱ εὐποροὶ προσεκάλουν τὸν ἱερέα ἵνα ἀναγνώσῃ τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, καὶ οἱ ὀλβιοὶ κατάρθουν ὃ ἀποκτήσῃσι τὴν ἐπιζήλον πανάκειαν τοῦ ἁγίου βαμβάκος, ἥτοι τὸν ἄδρως ὑπὸ τῶν καλογήρων πωλούμενον ἰδρωτά τῆς ὕαλου θαυματουργοῦ τινος εἰκόνας. Ὡς φωτεινὸν μετέωρον διήρχετο κάποτε τὰς πόλεις μυστηριώδης τις συντοπίτης τοῦ μυθολογουμένου πατρὸς τῆς ἡρωικῆς ἱατρικῆς τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ὁ λεγόμενος Κομπογιαννίτης ἱατρὸς περιβεβλημένος μέλαιναν μαλλιαρὰν σεγούναν, διὰ πρασίνης ταινίας περιδεσμῶν τὴν εἰς δασεῖς πλοκάμους κυμαίνουσαν χαίτην του, λαλῶν τὴν ἀκατανόητον κορακιστικὴν γλῶσσαν, συνωφρυνόμενος, καὶ ἐν τῇ μορφῇ καὶ τῇ χειρονομίᾳ καὶ τῷ βλέμματι ἐμφαίνων τὸ μελαγχολικὸν ἦθος τῶν πάλαι Καθαρτῶν. Καὶ ὁ ἄλητης, ἀφοῦ διένεμεν εἰς μὲν τοὺς πάσχοντας πράσινα σκονάκια, εἰς δὲ τοὺς ὑγιεῖς τὸ μυστηριώδες φιδόχορτον ἀπήρχετο συνοδευόμενος ὑπὸ γενναίων προσφορῶν καὶ γενναιοτέρων εὐλογιῶν. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἰδίως ἐκατονταετηρίδος ὁ ἄσθὴρ τοῦ Κομπογιαννίτου ἐπεσκιάζθη ὑπὸ τῆς ἀγυρτικῆς λαμπηδόνος τῶν λεγομένων Καλογιατρῶν.

Οἱ ἀρειμάνιοι οὗτοι ἀγύρται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἴταλοι ἢ Ἑπτανήσιοι, περιβεβλημένοι πλατύγυρα ἐπανωτάμπαρα, τῶν ὁποίων αἱ μὲν τριγωνοειδεῖς ἄκραι περιεδιόυντο ἀπαύστως ὡς γλωσσιδὲς ψαλίδος, αἱ δὲ πρόσθετοι ἐπωμίδες ἀνεμιζόμεναι ἐκροτάλιζον ἐκ τῶν δίκην παρασῆμων ἐπικειμένων πλατέων μεταλλικῶν κομβίων, καὶ φοροῦντες μικρὰ ὑποδήματα περισφιγγόμενα διὰ θεατρικῶν κροσσίων, καὶ στενὸν πανταλόνιον πεποικιλμένον δι' ὀφιοειδῶς περιερραμμένων σειριτίων, ὁμοιάζον πρὸς Ἰσπανοὺς ταυρομάχους. Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικώτατον γνῶρισμα τοῦ Καλογιατροῦ ἦν τὸ ἀριστοτελικῶς ἐξυρισμένον αὐτοῦ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον κωμικῶς μορφαζον ἀνεδεύετο ἐντὸς πλατυτάτου περιλαιμίου, ὡς κεφαλὴ χελώνης ἐξερχομένη καὶ εἰσερχομένη ἐν τῷ ὀστράκῳ αὐτῆς. Κατὰ παράδοσιν ὁ Καλογιατρὸς ἀπέφευγε τὴν γῆν τῶν σιδηροφόρων Ἀκαρνανῶν ὡς ὁ διάβολος τὸ θυμίαμα, ὁ δὲ Ἀκαρνανὰν πάντα Φράγκον ἐθεώρει ὡς ἀπόγονον τοῦ ἐν Βάλτῃ ἀκρωτηριασθέντος Καλογιατροῦ. Κατὰ προτίμησιν οἱ Καλογιατροὶ ἐπεσκέπτοντο τὴν Πελοπόννησον, σύροντες μεθ' αὐτῶν ὡς οἱ ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ περιγραφόμενοι Σύροι ἀγύρται ὄνον

βαστάζοντα ἐν εἴδει μιναρὲ στανίδωμα ἐν ᾧ ἐπέκειντο σειραὶ πολυχρῶμων φικλιδίων καὶ πυξιδίων Βενετικῆς θηριακῆς. Καταλύων ἐν τῷ χανίῳ τῆς κώμης ὁ Καλογιατρὸς ἐβαλεν ἀμέσως τὰ χρωματιστὰ ὀρματογυῶλια καὶ ἐβυθίσετο εἰς ἀνάγνωσιν χονδροτάτου βιβλίου, ἐν ᾧ ὁ τοῦ χωρίου κήρυξ συνῆγε τοὺς πάσχοντας βοῶν: «ἦρθε καὶ σὲ ἄλγος μισεῖς ὁ καλὸς γιατρὸς τῆς Φραγκίας».

Τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν ἀγυρτῶν τούτων χαρακτηρίζει ὁ ὑπὸ τοῦ Πουκβίλ μνημονευόμενος λόγος ἐνός Ἑνετοῦ βαίλλου: «εὐκολώτερον θὰ ἐρημώσωσι τὴν Ἀνατολὴν οἱ ἱατροὶ οὗτοι ἢ ὅλαι αἱ τῶν Εὐρωπαϊῶν Σταυροφορίαι». Οἱ Καλογιατροὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παλαιοὶ ὑπηρέται Εὐρωπαϊῶν φαρμακοποιῶν, ἢ καὶ ἄλλοι κοινοὶ ἀγύρται μηδέποτε κοπανίσαντες βοτανικὴν ρίζαν ἐν φαρμακευτικῷ ἰγδίῳ. Ἐνα τῶν τότε Καλογιατρῶν τῆς Τριπολιτσᾶς ἀνεγνώρισεν ὁ αὐτὸς Πουκβίλ ὡς παλαιὸν ταμδακοπῶλην ἐν Μομπελιέ. Εἰς τῶν ἐν Κωρώνῃ προξένων τῆς Ἑνετίας ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ περιαλήτῳ Καλογιατρῷ μισερ Μπατῆ συμπατριώτην φυγόδικον διὰ τῆς μεσιτείας τούτου ὁ πρόξενος ἐξωμάλυνε πολλὰς ὑποθέσεις παρὰ τῷ σερασκιέρῃ τῆς Πελοποννήσου, παρ' ᾧ ὁ μισερ Μπατῆς ἐπέιχε τόπον καὶ μυστικὸν συμβούλου.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἱατρικῆς φυσικῶς καὶ παρ' ἡμῖν συνεβάδισε πρὸς τὴν ὕλικὴν εὐημερίαν. Ἐν μιᾷ τῶν ἐφημεριδῶν πρὸ τοῦ 1843, τῇ «Ἑλληνικῇ Ταχυδρόμῳ» ἐδημοσιεύθη ἡ ἱατρικὴ στατιστικὴ τοῦ κράτους κατὰ τὰ ἔτη 1838 καὶ 1839. Ἐκ τοῦ ἐπισήμου τούτου ἐγγράφου ἐξάγεται ὅτι τὰ $\frac{8}{10}$ τῶν πόλεων καὶ κωμῶν τῆς Ἑλλάδος ἐστεροῦντο ἱατροῦ, τὴν δὲ ἐπιστήμην ἀντεπροσώπευον ἔτι αἱ μαΐαι καὶ οἱ φλεβοτόμοι. Ὁ θέλων νὰ κρίνῃ ἀπαθῶς ἅς συγκρίνῃ τὴν στατιστικὴν ταύτην πρὸς τὴν τελευταίαν ὑπὸ Μανσόλα δημοσιευθεῖσαν, καὶ θέλει ἴδει ὅτι σήμερον οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐπιστήμονες ἀριθμοῦνται εἰς 1280 καὶ ἀναλογοῦσιν 7 : 62 ἐπὶ 10,000 κατοίκων, ἥτοι ἀναλογικῶς πλεονάζουσιν ἢ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, ἔνθα ἐπὶ 10,000 κατοίκων ἀναλογοῦσιν 7 ἱατροί· σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τοὺς σημερινοὺς ἱατροὺς δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ 339 Ἕλληνες ἐπιστήμονες ἐξασκοῦντες τὴν ἱατρικὴν ἐκτὸς τοῦ κράτους. Χάριν περιεργίας ἀντιγράφω ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπισήμου ἐκθέσεως τοῦ τότε ἀστυατροῦ Ἀθηνῶν Ι. Κλάδου τὴν κατάστασιν τῆς ἐπιστήμης ἐν αὐτῇ τῇ περιοχῇ τῆς πρωτευούσης τοῦ κράτους ἐπαρχίας. Ἐν τῇ δὲ μὲν Ἀθηνῶν ἐπὶ 16,588 κατοίκων ὑπῆρχον 24 ἱατροί. Ἐν τῇ δὲ μὲν Πειραιῶς ἐπὶ 1,011 κατοίκων εἰς ἱατρός. Ἐν τοῖς ὑπολοίποις δήμοις τῆς Ἀττικῆς, Μυρρινούντος, Ἀραφίνος, Πειραιῆς, Μαραθῶνος, Χασίων, Ἀμαρουσίου, καὶ

Ἀχαρνῶν οὐδὲ εἰς ἰατρός! Ὅτι δὲ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις ἡ ἰατρικὴ ἐπίσκεψις ἐθεωρεῖτο μεγάλη πολυτέλεια, πείθει αὐτὴ ἡ λεπτομερὴς ἐκθεσις τοῦ αὐτοῦ ἀστυατροῦ Κλάδου περὶ τῶν ἐν ὅλῳ τῷ ἔτει 1838 ἀποβιωσάντων· ἐκ τούτων συμποσούμενων εἰς 496, οἱ 315 ἀπέθανον ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπισκέψεως ἰατροῦ!

Γάλλος μηχανικὸς ἐδημοσίευσεν σχέδιον, καθ' ὃ οἱ πλοίαρχοι δύνανται διὰ τοῦ ὑποβρυχίου σύρματος νὰ τηλεγραφῶσι τοῖς οἰκείοις ὁσάκις καὶ ὅποτε ἂν βούλονται. Εἰς τὸ κύριον σύρμα προσκολλῶνται κάθετοι κλάδοι ἔχοντες φιάλας, οὕτω δὲ ἀναβιβάζομενοι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ὅταν ὁ πλοίαρχος ἀπαντήσῃ μίαν τούτων, φέρεῖ εἰς συνάφειαν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συσκευὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ σύρματος καὶ τηλεγραφεῖ ἀκωλύτως. Δοκιμαί τῆς ἐφευρέσεως θὰ γίνωσι προσεχῶς ἐπὶ τοῦ σύρματος τοῦ συνάπτοντος Μασσαλίαν καὶ Ἀλγερίαν.

Ἐκ τοῦ κατωτέρω γεγονότος καταφαίνεται ἐναργέστατα πόσον ὠφέλιμος εἶνε ἡ λήψις προφυλακτικῶν μέτρων πρὸς διατήρησιν τῶν ἐντομοφάγων πτηνῶν, μεγίστας ὑπηρεσίας παρεχόντων τῇ γεωργίᾳ.

Τὸ πλοῖον Tintern-Abbey ἀπέπλευσε τοῦ Ταμέσεως κατευθυνόμενον εἰς Νέαν Ζηλανδίαν μετὰ φορτίου 12,030 πτηνῶν ἥτοι: 100 κοσσύφων, 100 καλογιάννων, 100 ψαρινῶν, 100 φλυζουνίων, 140 καρδερινῶν, 170 περδίκων, 110 σπουργιτῶν, καὶ ἑκατοντάδων τινῶν ἄλλων εἰδῶν ἅτινα πάντα μετὰ τὴν ἀφίξιν εἰς Νέαν Ζηλανδίαν θέλουσιν ἀφεθῆ ἑλεύθερα.

Ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τῶν γεωργῶν καὶ καλλιεργητῶν τῆς Νέας Ζηλαντίας, ὧν τὰ σπαρτὰ καὶ οἱ καρποὶ καταστρέφονται κατ' ἕτος ὑπὸ τῶν ἐντόμων καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν καμπῶν.

Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου, μεταβάλλοντος εἰς Μόσχαν ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν βασιλίσσαν κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς στέψεως, ὑπάρχει καὶ τὸ ποσὸν τῶν χιλίων λιρῶν διὰ μικρὰς δωρεάς. Ὅτε τῷ 1844 ὁ τσάρος Νικόλαος ἐπεσκέψατο τὴν βασιλίσσαν Βικτωρίαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ουίνδσωρ διένειμε δισχιλίαις λίρας (50,000 φρ.) εἰς τοὺς θεράποντας τῶν ἀνακτόρων. Ἡ παιδαγωγὸς ἔλαβε χιλίας λίρας. Ἐδέησε, προσέτι, νὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τῶν ἐξ ἰσχυρῶν χρυσῶν ὀρολόγια, ἢ καπνοθήκας κεκοσμημέναις δι' ἀδαμάντων ἢ τοῦ φωτογραφήματος τοῦ τσάρου. Ἐκτὸς τούτων εἰς τὰς θεραπαίνας τῶν ἀνακτόρων διένειμε ὁλόκληρον κοιλὸν ὀρολογίων καρφίδων, κοσμημάτων. Ὅτε τῷ 1855 Νά-

πολέων ὁ Γ' ἐπεσκέψατο τὴν βασιλίσσαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ουίνδσωρ διένειμε 1,500 λίρας (37,500 φρ.) εἰς τοὺς θεράποντας. Ὁ δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου λέγεται ὅτι δὲν διαπρέπει ἐπὶ ἐλευθεριότητι· εἶνε ὑπερπλοῦτος, ἀλλ' οὐδεμίαν παρέχει χρηματικὴν ἀρωγὴν εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῦ. ὅθεν ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Τρέκ, ἐξ χιλιάδας λίρας κατ' ἔτος λαμβάνοντες διάγουσιν, ἐν χρηματικῇ στενοχωρίᾳ, ἐν μικρῷ δὲ χρόνῳ τὰ χρῆμα αὐτῶν ἀνῆλθον εἰς 50,000 λιρῶν. Ὁ δούξ τοῦ Cambridge προσήνεγκε φιλοφρόνως εἰς τὸ ἀτυχεῖς συζυγικὸν ζεῦγος ἐν μέγαρόν του ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου μεταβαίνειν ἠδύνατο νὰ τακτοποιήσῃ τὰ οἰκονομικά του, ἀλλ' ἡ εὐθυμὸς πριγκίπισσα Μαρία προτιμᾷ τὴν φαιδρὰν καὶ δαπανηρὰν ζωὴν τῆς Ἀγγλίας τῆς ὀλιγοδαπάνου ἀνίης τῆς Γερμανίας. Νομοσχεδιὸν τι ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ παρυσιαζόμενον πρὸς παροχὴν συντάξεως θ' ἀπῆλλασε πάντως τὸ δουκικὸν ζεῦγος τῆς δυσχεροῦς οἰκονομικῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

Οἱ ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουσι προλήψεις, θεωροῦσι δὲ φυσικώτατον νὰ κάμνωσιν ἐπιχειρήσεις καὶ οἱ ὑπέρταί τοι τοῦ Θεοῦ, ὅπως πάντες οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἐπὶ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθμῶντος. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος λοιπὸν τῆς πόλεως Κιγκινάτι ἵδρυσεν Τράπεζαν προεξοφλήσεως. Οἱ Αἰγυπτῖνοι δὲ τῆς Μασαχουσέτης, μιμηθέντες τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, ὥργάνωσαν μεγάλην οἰκονομικὴν ἐπιχείρησιν μετὰ ταμιευτηρίου πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐπιχείρησις δὲν ἐπέτυχεν καὶ οἱ ἄγιοι πατέρες ἐχρεωκόπησαν μετὰ παθητικὸν πολλῶν ἑκατομμυρίων· τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τεσσάρων ἐκκλησιῶν, σχολείων τινῶν καὶ ἄλλων ἀκινήτων, τὰ ὅποια, ἂν ὅλα πωληθῶσι ὅσον ἀξίζουσιν, θὰ δώσωσι 4 ἢ 5 τοῖς ἑκατὸν εἰς τοὺς ἄγαν εὐπίστους πιστοὺς.

Ὁ Νικόλαος Πέτροβιτς, ὁ νῦν τοῦ Μαυροβουνίου ἡγεμὼν, εἶνε εὐφυὴς ἀνὴρ διακρινόμενος διὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος αὐτοῦ. Πρὸ ὀκτῶ ἡ ἐννέα ἐτῶν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἡγεμόνος εἰς Κάτταρον. Ὁ Νικόλαος διέταξε νὰ φωταγωγήσῃ τοὺς ὑπερκειμένους τῆς Βόκκας ὑψηλοὺς βράχους. Ὁ δὲ Φραγκίσκος Ἰωσήφ θεασάμενος τὰς αἰχμηρὰς ἐκεῖνας κορυφὰς ἀνέκραξεν αἰφνής: «Ἡ Ὑψηλότης Σου, ὁ ἀδελφός μου, κατοικεῖ πολὺ ὑψηλὰ». Εἰς δ' ὁ ἡγεμὼν ἀπεκρίθη: «Ἡ Μεγαλειότης Σου, ὁ ἀδελφός μου, μοῦ ἔχει πάρει τὴν θάλασσαν, οἱ Τοῦρκοι μοῦ ἔχουν πάρει τὴν ξηράν, μόνον ὁ οὐρανὸς μοῦ μένει».